

FEDEZD FEL, MI JÁR IGAZÁBÓL A PASIK FEJÉBEN!

~~VESZEDELMEZ~~ SORSCSAPÁS

JAMIE MCGUIRE

NÉZD MEG A
GYÖNYÖRŰ SORSCSAPÁS
FILMET!

Dream
válogatás

„Mélységes undorral nézett rám, ami még inkább a kedvemre volt. A legtöbb lány halálosan untatott, de ez a lány kíváncsivá tett. Sőt: mulattatott. Nem tudtam kibillenteni az egyensúlyából, legalábbis nem pozitív módon. [...] Úgy éreztem, muszáj kiderítenem, hogy tényleg utál-e, vagy csak nehéz eset.”

Travis Maddox két dolgot őrzött meg abból, amit az anyja a halálos ágyán mondott: „Nagyon szeress! És még keményebben küzdj!” Travis életét könnyűvérű lányok, illegális fogadások és az erőszak teszik ki. De éppen akkor, amikor legyőzhetetlennek érzi magát, Abby Abernathy térdre kényszeríti.

Abby lényre teljesen magával ragadja Travist. Bár kapcsolatuk csak mókának indul, végül mindketten rabul esnek érzéseiknek, és már nem tudják többé elengedni a másikat.

Elsőpró szerelmi történet, melyben a kétségeket, a vágyakozást, az érzésekkel való szembesülést egy férfi szemén keresztül ismerhetjük meg.

JAMIE MCGUIRE

legtöbb regénye a megjelenése után azonnal az első helyre került a The New York Times, a USA Today és a Wall Street Journal könyves sikerlistáin.

Oklahomában született, ott végezte az iskoláit, jelenleg is ott él gyermekeivel és két kutyájával, Finnel és Cocóval.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

A sorozat további kötetei:

Dream
válogatás

„A Gyönyörű sorscsapás a kedvenc könyvem, és már alig vártam, hogy kezembe vehessem a Veszedelmes sorscsapást! Minden mást félretéve olvastam el egyetlen nap alatt, elejétől a végéig. Nagyon megérte! Imádom Travis Maddoxot!!!”

Nightly Reading

„Tényleg nagyon élveztem ezt a történetet! Érdekes volt az érme mindkét oldalát látni: Abbyét a Gyönyörű sorscsapásban, Travisét pedig a Veszedelmes sorscsapásban. Mindkettő nagyszerű regény!”

Amazon

„A befejezés eredeti, nem lehetett előre sejteni. Ez a könyv görbe tükröt mutatott, hogyan is látjuk mi, nők a férfiakat. És bár Travis gondolatai csak szavak egy könyv lapjain, mégis igazak.”

The Romance Corner

„Bár a történetet ismertem, mert olvastam a Gyönyörű sorscsapást, mégis izgalmas dolgok derültek ki, és Travis elbeszélésében az egész történet új színezetet kapott.”

Goodreads

*Dream
válogatás*

JAMIE MCGUIRE

~~VESZEDELMEŰ~~ SORSCSAPÁS

→ részlet ←

Dream
válogatás

PROLÓGUS

MÉG A HOMLOKÁN GYÖNGYÖZŐ VERITÉKKEL ÉS EL-ELAKADÓ LÉLEGZETTEL sem látszott betegnek. A bőrének nem volt olyan barackrózsaszín színe, mint amit megszoktam, a szeme sem ragyogott úgy, de még mindig gyönyörű volt. A legszebb nő, akit életemben láttam.

A keze erőtlenül lelógott az ágyról, az ujjai meg-megrándultak. A tekintetem felfelé vándorolt a töredezett, sárgás körmökéről sovány karján át csontos vállára, majd onnan átsiklott a szemére. Lenézett rám, bár a szeme csak két rés volt; csak annyira nyitotta ki, hogy jelezze, tudja, hogy ott vagyok. Ezt szerettem mindig is benne. Amikor rám nézett, akkor valóban látott. Nem nézett el mellettem a számtalan dologra, amit a napjába bele kellett zsúfolnia, nem jártak másutt a gondolatai, míg a buta kis meséimmal szórakoztattam. Ő tényleg rám figyelt, és valóban boldoggá tettem. Mindenki más csak bólogt, anélkül, hogy odafigyelt volna, de ő nem. Ő sosem.

– Travis – szólalt meg, a hangja reszelős volt. Megköszörülte a torkát, a szája mosolyra húzódott. – Gyere ide, kisbabám. Minden rendben. Gyere csak ide.

Apa két ujját a tarkómra tette, és előretolt, miközben az ápolónőt hallgatta. Apa Beckynek szólította a nővért. Pár napja jött először a házukba. Lágyan beszélt, és kedvesnek tűnt a tekintete, de ettől még nem szerettem. Nem tudtam volna megmagyarázni, miért, de megijesztett a jelenléte. Tudtam, hogy azért jött, hogy segítsen, de ez nem volt jó, pedig apa jól kijött vele.

Apa pár lépésnyit előre tolt, hogy olyan közel kerüljek anyuhoz, hogy megérinthesen. Anyu kinyújtotta hosszú, elegáns ujjait, és megsimította a karomat.

– Minden rendben, Travis – suttogta. – Anyu szeretne neked mondani valamit.

A számba dugtam az ujjamat, és egyik lábamról a másikra állva körbehúztam az ínyemen. A bólogatástól mindig szélesebb lett halvány mosolya, ezért erőteljesebb fejmozdulatokat tettem, miközben az arcához hajoltam.

A maradék erejét összeszedve közelebb evickélt hozzám, aztán mély levegőt vett.

– Nagyon nehéz lesz, amit kérek tőled, fiam. Tudom, hogy meg tudod tenni, mert már nagyfiú vagy.

A mosolyát viszonzva ismét bólintottam, még ha nem is szívből. Nem éreztem helyénvalónak, hogy mosolyog, amikor ilyen fáradt és rosszul van, de a bátorságom boldoggá tette. Ezért hát bátran viselkedtem.

– Nagyon figyelj arra, Travis, amit most mondok, és még ennél is fontosabb, hogy meg is kell jegyezned. Nagyon nehéz lesz, tudom. Próbáltam felidézni dolgokat abból az időből, amikor hároméves voltam, és... – Elakadt a hangja, a fájdalom elvette a szavát.

– Nem bírja a fájdalmat, Diane? – kérdezte Becky, és valamit befecskendezett anyu infúziójába.

Anyu pár pillanat múlva elernyed. Megint mély levegőt vett, és újra nekifogott.

– Meg tudod tenni anyu kedvéért? Emlékszel majd arra, amit mondok? – Újra bólintottam, ő pedig megsimogatta az arcomat. A keze nem volt valami meleg, és csak pár percig tudta a tenyerébe fogni az arcomat, utána a keze remegni kezdett, és lehanyatlott az ágyra. – Először is légy csak nyugodtan szomorú. Ezt ne feledd. Másodszor is maradj olyan sokáig gyerek, amíg csak lehet. Játssz, Travis. Hülyéskedj... – a tekintete elködösült –, és a testvéreiddel vigyázatok egymásra és apátokra. Még amikor felnőtt és elköltözik, akkor is járj haza. Rendben?

Hevesen bólogattam; mindent elkövettem, hogy a kedvében járjak.

– Egy szép napon majd szerelmes leszel, fiam. Ne érd be akárkivel. Válassz egy olyan lányt, akit nem könnyű meghódítani, akiért harcolnod kell, és aztán harcolj is érte életed végéig. Soha... – mély levegőt vett – ne add fel a harcot azért, amit akarsz. És soha... – összevonta a szemöldökét – ne feledd, hogy anyu nagyon szeret. Még akkor is, ha nem látsz. – Legurult egy könnyecsepp a szeméből. – Mindig, de mindig szeretni foglak.

Szagatottan vette a levegőt, aztán köhögött.

– Rendben – mondta Becky, és valami furcsát dugott a két fülébe, a másik végét pedig anyu mellére szorította. – Pihennie kell.

– Nincs időm – suttogta anyu.

Becky az apámra nézett. – Közeledik az idő, Mr. Maddox. Esetleg be kellene hoznia a fiúkat is, hogy elbúcsúzzanak.

Apa szája kemény vonalként feszült meg. – Én még nem állok készen – rázta meg a fejét.

– Arra sosem áll majd készen, Jim, hogy elveszítse a feleségét. De nem hagyhatja úgy elmenni, hogy a fiúk nem búcsúznak el tőle.

Apa egy pillanatra elgondolkozott, az ingujjával megtörölte az orrát, aztán bólintott. Nagy dirrel-durral távozott, mintha dühös lenne.

Anyut figyeltem, néztem, ahogy levegőt próbál venni, és figyeltem, ahogy Becky az ágy melletti dobozon a számokat ellenőrzi. Megérintettem anyu csuklóját. Becky tekintete arról árulkodott, hogy olyasmit tud, amit én nem, és ettől felkavarodott a gyomrom.

– Tudod, Travis, a gyógyszer, amit a mamádnak adok, elálmosítja – hajolt le hozzám Becky, hogy a szemembe nézhessen –, de annak ellenére, hogy alszik, azért még hall téged. Elmondhatod neki, hogy szereted, és hiányozni fog, és ő hallja majd, amit mondasz.

Anyura néztem, és megráztam a fejemet. – Nem akarom, hogy hiányozzon!

Becky a puha, meleg kezét a vállamra tette, ahogy anyu is szokta, amikor valami feldúlt. – A mamád szeretne itt lenni veled. Ezt nagyon, de nagyon szeretné. De Jézus azt akarja, hogy most rögtön menjen hozzá.

A homlokomat ráncoltam. – Nekem nagyobb szükségem van rá, mint Jézusnak!

Becky elmosolyodott, és pusztit nyomott a fejemre.

Apa bekopogott, aztán kitérte az ajtót. A bátyáim köré sereglettek a folyosón, és Becky kézen fogva odavezetett hozzájuk.

Trenton anyu ágyára meredt, Taylor és Tyler tekintete pedig mindenhol járt, csak az ágyon nem. Kicsit jobban éreztem magam attól, hogy pontosan olyan rémültnek látszottak, mint ahogy én is éreztem magam.

Thomas mellettem állt, kicsit inkább eltakart, hogy védjen, mint akkor, amikor a ház előtt játszottunk, és a szomszéd fiúk bele akartak kötni Tylerbe. – Rosszul néz ki – jegyezte meg.

Apa megköszörülte a torkát. – Anyu régóta nagyon beteg, fiúk. És most eljött az ideje, hogy...hogy... – Elakadt a szava.

Becky halványan, együttérzéssel mosolyodott el. – A mamátok nem eszik és iszik. A teste kezdi felmondani a szolgálatot. Nagyon nehéz lesz most, de eljött a pillanat, hogy elmondjátok neki, mennyire szeretitek, és hogy nagyon fog nektek hiányozni, és hogy menjen csak nyugodtan. Tudnia kell, hogy minden rendben lesz.

A testvéreim egyszerre bólintottak. Mindannyian, engem kivéve. Semmi sem volt rendben. Nem akartam, hogy anyu elmenjen. Füttyültem rá, hogy Jézusnak szüksége van-e rá, vagy sem. Az én anyukám volt! Vigyen el egy öreg anyukát, gondoltam. Akinek nincsenek már kisfiai, akikkel törődnie kell. Próbáltam visszaemlékezni mindarra, amit mondott. És próbáltam rögzíteni a fejemben: Játssz. Látogasd meg apát. Harcolj azért, amit szeretsz. Ez az utolsó nyugtalanságot ébresztett bennem. Szerettem anyut, de nem tudtam, hogyan harcoljak érte.

Becky apa füléhez hajolt. Apa megrázta a fejét, aztán odabiccintett a testvéreimnek. – Rendben, fiúk. Búcsúzzatok el, aztán fektesd le a testvéreidet, Thomas. Nem kell, hogy itt legyenek a többinél.

– Igenis, uram. – Thomason láttam, hogy csak megjártssza a bátrat; a tekintete olyan szomorú volt, mint az enyém.

Thomas egy darabig beszélt anyuhoz, aztán Taylor és Tyler suttoptak a két fülébe. Trenton sírt, és sokáig átölelte. Mindenki azt bizonygatta, hogy minden rendben, nyugodtan itt hagyhat bennünket. Anyu ezúttal semmit sem válaszolt.

Thomas a kezemnél fogva húzott. Kivezetett anyu szobájából. Háttal araszoltam ki, amíg a folyosóra nem értünk. Próbáltam elhíttetni magammal, hogy csak aludni fog, de a fejem zsongott. Thomas felkapott, és felvitt a lépcsőn. A lába gyorsabban dobogott felfelé, mint ahogy apa jajveszékelése átszűrődött a falakon.

– Mit mondott neked? – kérdezte Thomas, amikor elfordította a kád feletti csapot.

Nem válaszoltam. Hallottam a kérdését, és emlékeztem, hogy anyu mit mondott nekem, de nem bírtam sírni, és nem bírtam a számat megmozdítani.

Thomas lehúzta rólam az összekent pólómat, aztán a földre húzta a sortomat, és a Thomas gőzmozdonyos alsómat. – És most megfürdünk, öcskös – mondta, és felemelt, aztán a meleg vízbe ültetett. Beáztatta a mosdókesztyűt, és kicsavarta a fejem fölött. Még csak nem is pislogtam. Nem próbáltam meg letörlni a vizet az arcomról, bár utáltam, ha ezt csinálta.

– Anyu tegnap azt mondta, vigyázzak rád meg az ikrekre, és gondoskodjak apáról. – Thomas összefonta az ujjait a kád szélén, és az állával rájuk támaszkodva rám függesztette a tekintetét. – Szóval én ezt is teszem majd, Trav, rendben? Törődök veled. Ezért egy percig se aggódj. Anyut együtt hiányoljuk, de ne ijedj meg. Gondoskodom róla, hogy minden rendben menjen. Ígérem.

Bólintani akartam, át akartam ölelni, de semmi sem ment. Bár anyuért kellett volna harcolnom, most itt voltam fent, egy meleg vízzel teli kádban, mozdulatlanul, mint egy szobor, és máris csalódást okoztam neki. A fejemben megígértem, hogy megteszem mindazt, amire kért, amint a testem ismét mozgásba lendül.

Amint elmúlt a szomorúság, mindig játszottam, és mindig harcoltam. Kőkeményen.

ELSŐ FEJEZET

GALAMB

KIBASZOTT DÖGKESELYŰK. ÓRÁKIG KÉPESEK VÁRNI AZ EMBERRE. NAPOKIG. Éjszaka sem pihennek. Átnéznék az emberen, kiválasztják, melyik részét tépik ki először, melyik lesz a legédesebb, a legpuhább vagy csak melyik a legkönnyebben megszerezhető.

Azt viszont nem tudják, erre sosem számítottak, hogy a zsákmány csak megjátssza magát. Nem ő a könnyű prédá, hanem a dögkeselyűk. Amikor már azt hiszik, elég türelmesnek lenniük, elég szépen hátradőlni és kivárni, hogy az ember az utolsót rúgja, na, akkor kell odavágni. Akkor veded be a titkos fegyvert: a status quo maximális semmibe vételét és azt, hogy fejet hajtsunk a dolgok rendje előtt.

Akkor esik le az álluk, hogy az ember mennyire tojik rájuk.

A Körben egy ellenféllel, egy taláalomra odapottyánó seggfejjel, aki sértésekkel próbálja kipuhatolni a gyengéidet; egy nővel, aki megpróbál magához kötni; velük szemben ez mindig hatásos.

Már pendelyes korom óta vigyáztam, hogy ilyen elvek szerint éljem az életemet. Ezek a síró-picsogó faszfejek, akik tálcán

kínálják a szívüket minden pénzéhes pinának, aki rájuk mosolyog, totál félreértik a helyzetet. De valahogy mégis én úsztam árral szemben. Én lettem a kakukktojás. Ha engem kérdeznek, ők választották a nehezebb utat. Könnyebb volt az érzelmet az ajtón kívül hagyni, és érzéketlenséggel vagy dühvel helyettesíteni, amit sokkal egyszerűbb féken tartani. Az ember sebezhető lesz, ha teret enged az érzéseknek. Mindig kételkedéssel fogadták, valahányszor megpróbáltam ezt elmagyarázni a bátyáimnak, az unokatestvéreimnek vagy a barátaimnak. És ugyanannyiszor láttam, hogy sírnak vagy képtelenek aludni egy kihívó, magas sarkúban billegő ostoba ribi miatt, aki első perctől füttyült rájuk. A nők, akik miatt megéri összetörejni a szívedet, amúgy sem hagyják, hogy könnyen beléjük zúgj. Nem dobnak hátast a kanapédon vagy nem engedik, hogy az első este – vagy akár a tizediken – a hálószobájukba édesgesd őket.

Az elméleteimet semmibe vették, mert a dolgok nem így mennek. Vonzalom, szex, rajongás, szerelem, aztán összetört szív. Ez volt a logikus sorrend. És ez volt mindig a rend.

De nem nekem! Ki. Baszottul. Nem.

Régen elhatároztam, hogy addig falom fel a dögkeselyűket, amíg meg nem jelenik egy gerle. Egy galamb. Olyan lélek, aki nem egy kolonc az ember nyakán, aki a maga dolgával törődik, és aki megpróbál úgy boldogulni az életben, hogy nem húz le mindenki mást az önző kis igényeivel és szokásaival. Egy bátor kis nő. Egy kommunikáló ember. Aki intelligens, gyönyörű, halk szavú. Aki egy életre választ párt magának. Aki elérhetetlen, amíg okot nem talál arra, hogy bizalmat szavazzon.

Ahogy a nyitott lakásajtóban álltam, és az utolsó hamut pöcköltem le a cigarettámról, az emlékezetemben felvillant az

az összevézerezett rózsaszín kardigános lány a Körből. Gondolkodás nélkül Galambnak szólítottam. Akkor csak egy hülye becenév volt, amivel csak még jobban zavarba hoztam, mint ahogy addig érezte magát. Vérrel összespriccelt arca, tágra nyílt szeme, látszatra ártatlannak mutatták, de rögtön láttam, hogy ezt csak az öltözködése teszi. Elhessegettem az emlékét, miközben meglepetten bámultam be a nappaliba.

Megan lustán elnyúlt a kanapémon, és tévét nézett. Úgy láttam, unatkozik, és nem értettem, mit keres még a lakásomban. Általában összekapta magát, és rögtön lelépett, miután megdugtam.

Az ajtó nyikorgott, amikor szélesebbre tártam. Megköszönltem a torkomat, és a szíjánál fogva felkaptam a hátizsákomat. – Megan – vettem oda. – Lépek.

Felült, és nyújtózkodott egyet, aztán megfogta a lehetetlenül nagy táskája láncát. El sem tudtam képzelni, hogy van annyi cucca, hogy megtöltse vele. Megan a vállára vetette az ezüst táskaláncot, belebújt teletalpú cipőjébe, és lassú léptekkel kivonult az ajtón.

– SMS-ezz, ha unatkozol – mondta felém sem pillantva. Feltette hatalmas szitakötő napszemüvegét, aztán elbocsátásom iránti teljes közönnyel levonult a lépcsőn. Éppen e miatt a közömbösség miatt volt Megan a nálam ritkaságszámba menő, gyakrabban is megdöntött bigék egyike. Nem rinyált az együtt járásért vagy nem hisztizett. Elfogadta a felállásunkat, egyébként élte a maga életét.

A Harley-mon megcsillant az őszi reggeli napfény. Megvártam, hogy Megan kihajtson a lakásom parkolójából, aztán lekocogtam a lépcsőn, s közben felhúztam a dzsekim cipzárját.

Fél óra múlva kezdődött dr. Rueser latinórája, de a profnak édesmindegy volt, hogy kések-e. Ha meg őt nem dühítette, akkor nem láttam értelmét, hogy a nyakamat törjem azért, hogy időben befussak.

– Várj! – hallottam egy kiáltást a hátam mögött.

Shepley állt a lakásunk bejáratában; nem volt rajta ing, és az egyik lábán egyensúlyozott, míg a másikra zoknit próbált húzni. – Már este meg akartam kérdezni. Mit súgtál Mareknek? Odahajoltál a füléhez, és mondtál valamit. Olyan képet vágott, mintha lenyelte volna a nyelvét.

– Megköszöntem, hogy pár hétvégével korábban elhúzta a városból a csíkot, mert az anyja egy lepedőakrobata vadmacska.

Shepley kételkedő arckifejezéssel bámult rám. – Nem is, haver!

– Nem ám. Camitól hallottam, hogy Jones megyében megbüntették illegális alkoholfogyasztásért.

A fejét csóválta, aztán a kanapéra bökött. – Ezúttal hagyta, hogy Megan itt aludjon?

– Nem, Shep. Ennél jobban ismerhetnél.

– Akkor csak átugrott órák előtt egy kis kufircolásra? Érdekes módja, hogy lekössön egész napra.

– Gondolod?

– Mindenki más a maradékot kapja. – Shepley megrántotta a vállát. – De hát ez Megan. Ki tudja. Figyusz. Vissza kell vinnem Americát a kampuszra. Velem jössz?

– Majd később találkozunk – tettem fel az Oakley napszemüvegemet. – De elvihetem Mare-t, ha gondolod.

Shepley-nek eltorzult az arca. – Á...inkább ne.

Vigyorogtam a reakcióján, azzal felszálltam a Harley-ra, és felpörgettem a motort. Bár megvolt az a rossz szokásom,

hogy elcsábítottam Shepley barátnőinek barátnőit, volt egy háttár, amit sosem léptem át. America hozzá tartozott, és amint Shepley-nek megtetszett egy lány, a csaj már el is tűnt a radarról, és soha többé nem is került rá. Ezt Shep is tudta. Csak szeretett megszívatni.

A Sig Tau mögött futottam össze Adammal. Ő üzemeltette a Kört. Az első este utáni gyorskifizetés után hagytam, hadd szedje fel másnap a fogadásokból visszajárót, aztán odaadtam neki, amivel a fáradozásáért tartoztam. Ő vigyázott arra, hogy fedezve legyünk, én eltettem a nyeresémet. Kizárólag üzleti alapon állt a kapcsolatunk, és mindketten törekedtünk arra, hogy problémamentes is maradjon. Amíg ő nyomta a zset, én sem zavartam a köreit, és amíg nem akarta, hogy szétrúgjam a seggét, ő is távol tartotta magát tőlem.

A kampuszon át a menza felé tartottam. Mielőtt elértem a kétszárnyú fémkeretes ajtót, Lexi és Ashley állták az utamat.

– Szia, Trav – köszönt Lexi tökéletes pózba vágva magát. Kifogástalanul barna, szilikonnal felturbózott melle kikandikált rózsaszín pólójából. Ez az ellenállhatatlan, le-fel ugráló halom készítetett arra, hogy megdöntsem. De egy alkalom elég volt. A hangja arra emlékeztetett, amikor lassan kiengedik a levegőt egy lufiból, ráadásul rákövetkező éjszaka, hogy megdugtam, Nathan Squalor feküdt le vele.

– Szia, Lex.

Lepöccintettem a parazsat a cigim végéről, és a szemetesbe dobtam, mielőtt gyorsan elmentem mellette, és bementem az ajtón. Nem mintha meg akartam volna rohanni a büfé szottyadt zöldségekből, száraz húsból és túlérett gyümölcsökből összeálló kínálatát. Jesszus, Lexi hangjától vonítani kezdtek volna a

kutyák, a gyerekek meg felkapták volna a fejüket, hogy lássák, melyik rajzfilmfigura kelt életre.

Elutasító magatartásom ellenére is mindketten a nyomomban eredtek.

– Shep – biccentettem oda. America mellette ült, és a körülötte levőkkel nevetett. A verekedésnél látott galamb velem szemben turkálta egy műanyag villával az ételét. A hangom felkeltette a kíváncsiságát. Éreztem, ahogy nagy szemével követ az asztal végéig, ahova ledobtam a tálcámat.

Hallottam Lexi kuncogását, és igyekeztem elfojtani feltörni készülő ingerültségemet. Amint leültem, Lexi székeknek használta a térdemet.

A focicsapatból pár srác, akik az asztalunknál ültek, leesett állal, nagy tisztelettel figyeltek, mintha két érthető beszédre képtelen lotyóval bejönni elérhetetlen vágyálom lenne a számukra.

Lexi az asztal alá csúsztatta a kezét, aztán a combomba mélyesztette az ujjait, miközben felfelé csúsztatta őket a farmerom belső varrása mentén. Szélesebbre tártam a lábamat, és vártam, hogy célhoz érjen.

Mielőtt odaért volna a keze, America hangos suttogása ütötte meg a fületem.

– Most öklendeztem fel az ebédemet.

Lexi megmerevedett, és felé fordult. – Hallottam, ribanc.

Lexi arca mellett egy zsemle repült el, és pattant vissza a kőpadlóról. Shepley-vel összenéztünk, aztán széttártam a térdemet.

Lexi fenekére pattant egyet a menza padlóján. Bevallom, kanos lettem attól a hangtól, ahogy a fenekére a kőpadlóhoz csapódott.

Nem sokat rinyált, mielőtt odébb ment. Shepley láthatóan méltányolta a gesztusomat, és ezzel be is értem. A Lexihez hasonló lányokat kábé eddig a pontig tűrtem csak. Egyetlen szobályhoz ragaszkodtam: a tisztelethez. Tisztelet irántam, a családom és a barátaim iránt. A francba is, még néhány ellenségem is tiszteletet érdemelt. Nem láttam okát, hogy a szükségesnél tovább tartsak fenn kapcsolatot olyanokkal, akik nem fogják fel ezt az életre szóló leckét. A lakásom ajtáján belépő nőknek ezt talán képmutatóan hangzott, de ha méltósággal viselkedtek volna, én is megadtam volna nekik a tiszteletet.

Americára kacsintottam, aki elégedettnek tűnt, majd odabólintottam Shepley-nek, aztán ettem egy falatot abból, ami a tényéromon volt.

– Szép munka volt tegnap este, Veszett Kutya – jegyezte meg Chris Jenkins, és átpöckölt egy pirított kenyérkockát az asztalon.

– Pofa be, seggfej – torkollta le Brazil azon a jellegzetes, halk hangján. – Adam nem enged többé vissza, ha hallja, hogy így beszélsz.

– Jól van – vontam meg a vállát Chris.

A szemeteshez vittem a tálcámat, aztán a homlokomat ráncolva mentem vissza helyemre. – És ne szólíts így.

– Hogy? Veszett Kutyanak?

– Aha.

– Miért? Azt hittem, a Körben így hívnak. Ahogy egy sztriptíz táncosnőnek is van beceneve.

A pillantásomat Jenksre szegeztem. – Fogd be, kérlek, a pofádat, és pihentesd kicsit a bagólesődet.

Sosem bírtam azt a kis férget.

– Hát persze, Travis. Csak szólnod kellett. – Idegesen vihogott, mielőtt az ebédmaradékát összeszedve fel nem állt az asztaltól, és el nem indult kifelé.

Nemsokára majdnem kiürült az ebédlő. Az asztal másik végébe pillantottam, ahol még America és Shepley lebzseltek, és America barátnőjével beszélgettek. A lánynak hosszú, hullámos haja volt, a bőre még bronzbarna volt a nyári szünet után. Nem voltak oltári nagy cickói, de a szeme... furcsa, szürkés színe volt. Valahogy ismerősnek tűnt.

Kizárt, hogy már ismertem volna valahonnan, de az arca emlékeztetett valamire, amit képtelen voltam közelebből meghatározni.

Felálltam, és elindultam felé. A haja egy pornóasztáré, az arca egy angyalé. A szeme mandulavágású volt és egészen kivételesen gyönyörű. És akkor pillantottam meg: a szépség és a megjátszott ártatlanság mögött volt valami más, valami hideg és számító. Még amikor mosolygott, akkor is láttam a bűnt olyan mélyen beleivódva, hogy a kardigán sem takarhatta el. A szeme ott lebegett apró orrocskája és sima arca fölött. Bárki más tisztának és naivnak látta, de ez a lány titkolt valamit. Csak azért tudtam, mert eddigi életem során ugyanez a bűn tanyázott bennem is. A különbség csak az volt, hogy ő mélyen elrejtette magában, én meg rendszeresen kieresztettem magamból.

Addig meredtem Shepley-re, míg meg nem érezte a tekintetemet. Amikor odanézett, a galambra intettem a fejemmel.

Ki ez? – formáltam némán a szavakat.

Shepley csupán egy zavart homlokráncolással reagált.

A csaj – formáltam ismét némán.

Shepley bosszantó, seggfejes vigyorra húzta a száját, amit olyankor szokott, amikor valami számomra dühítő dolgot készült csinálni.

– Mi van? – kérdezte a kelleténél jóval hangosabban.

Láttam, hogy a lány tisztában van vele, hogy róla beszélünk, mert leszegette a fejét, és úgy tett, mintha nem hallaná.

Abby Abernathy jelenlétében elég volt hatvan másodperc, hogy két dolog máris feltűnjön: nem jár sokat a szája, de ha megszólal, akkor senkit sem kímél. De nem is tudom... ezt bírtam benne. Falat emelt maga köré olyan seggfejek távoltagezésére, mint én, de ez csak megkettőzte az elszántságomat.

Már vagy harmadik-negyedik alkalommal forgatta felém a szemét. Bosszantottam, és ezt elég mulatságosnak találtam. A lányok – még ha ki is tessékeltem őket – nem kezeltek ilyen mély utálattal.

Amikor a legszebb mosolyommal sem értem célt, egy fokkal feljebb csavartam.

– Tikked van?

– Mim? – kérdezte.

– Tikked. A szemed ide-oda rángatózik. – Ha szemmel ölni lehetett volna, biztosan ott vérzek el a padlón. Akaratlanul is nevetésben törtem ki. Ő volt az ügyeletes zseni, ráadásul pokolian goromba is. Minden perccel jobban kedveltem.

Közelebb hajoltam hozzá. – Egyébként bámulatos a szemed. Különben milyen színű? Szürke?

Rögtön lehajtott a fejét, így a haja eltakarta az arcát. Egyenlőre a javamra. Zavarba hoztam, és ez azt jelentette, hogy jutok valamire.

America rögtön közbeszólt, és figyelmeztetett, hogy tart-
sam távol magam. Igazán nem hibáztattam. Szemtanúja volt,
ahogy a lakásomon lányok végtelen sora vonul át. Nem akar-
tam bepöccenteni, igaz, nem is látszott dühösnek. Inkább
mintha mulatott volna magában.

– Nem vagy a típusa – kertelt America.

Belementem a játékába, és megjátszott sértettséggel vála-
szoltam. – Mindenki típusa vagyok!

A galamb rám sandított, és elmosolyodott. Melegség – va-
lószerűleg csak az őrült vágy, hogy hanyatt vágjam a kanapé-
mon – öntött el. Más volt, és ezt üdítőnek találtam.

– Á! Egy mosoly! – jegyeztem meg. Pontatlan volt szimplán
mosolynak nevezni, amikor a legszebb dolog volt, amit valaha
láttam, de nem akartam elcseszni a játékomat, amikor végre
egyről a kettőre jutottam. – Mégsem vagyok egy rohadt gazem-
ber. Örülök az ismeretségnek, Gal.

Felálltam, megkerültem az asztalt, és odahajoltam America
füléhez. – Segíts nekem, kérlek. Ígérem, hogy rendesen visel-
kedem.

Egy sült krumpli vágódott az arcomnak.

– El a száddal a csajom fülétől, Trav! – kiáltotta Shepley.

Feltartott kézzel, hogy az arcomra erőltetett legártatlanabb
kifejezést hangsúlyozzam, eltávolodtam. – Ápolom az ismeret-
séget! Csak ennyi! – Még pár lépést hátráltam az ajtóig, ahol
felfigyeltem egy kis csapat lányra. Kinyitottam nekik az ajtót,
mire kivonultak, mint egy csorda vízibivaly, mielőtt én is kime-
hettem volna.

Régen nem volt részem kihívásban. A különös az volt
benne, hogy nem akartam megdugni. Idegesített, hogy esetleg

szemét trógernek hisz, de sokkal jobban zavart, hogy ez bánt. Így vagy úgy, hosszú ideje először volt valaki kiszámíthatatlan. Galamb szöges ellentéte volt az itt megismert lányoknak, és a végére kellett járnom, hogy miért.

CHANEY ÓRÁJÁN TELE VOLT A TEREM. KETTESÉVEL MENTEM FEL A HELYEMRE, aztán átgázoltam a padomat körülvevő meztelen lábakon.

Odabólintottam. – Hölgyeim...

Egyszerre hümmögtek és sóhajtottak.

Dögkeselyűk. A felét már elsőben ágyba vittem, a másik fele még az őszi szünet előtt megfordult a kanapémon. Kivéve a sor végén levőt. Sophia görbe mosolyt villantott rám. Olyan volt, mintha az arca tűzre lobbant volna, és valaki egy villával próbálta volna kioltani. Megvolt jó pár diákszövetségi társamnak. Ismerve a srácok előéletét és azt, hogy Sophia fütyül a biztonságos szexre, szükségtelen rizikónak tekintettem, még ha szokásom is volt az óvatosság.

Lekönyökölt, és előredőlt, hogy jobban a szemembe nézhessen. Megfordult a fejében, hogy undorral összerázkódom, de ellenálltam a kísértésnek. Nem. Messze nem éri meg.

Az előttem ülő kis barna megfordult, és a szempilláját rezegtette. – Figyusz, Travis. Úgy hallom, a Sig Tauban páros parti lesz.

– Nem – válaszoltam gondolkodás nélkül.

Duzzogva előrebígyesztette az alsó ajkát. – De... amikor említetted, azt hittem, el akarsz menni!

Kurtán felnevettem. – Csak járt a szám. Nem ugyanaz.

A mellettem ülő szőke előrehajolt. – Mindenki tudja, hogy Travis Maddox nem jár páros partikra. Rossz helyen keresgélsz, Chrissy.

– Tényleg? Téged senki sem kérdezett – ráncolta a homlokát Chrissy.

Míg a nők vitatkoztak, észrevettem, hogy Abby berohan. Gyakorlatilag bevetődött egy első padba, mielőtt megszólalt a csengő.

Jóformán el sem töprengtem rajta, miért teszem, már fel is kaptam a papírjaimat, a számba fogtam a tollamat, és lerongyoltam a lépcsőn, hogy becsússzak mellé.

Abby arckifejezése még a szórakoztatónál is királyabb volt, és számomra is megmagyarázhatatlan okoknál fogva olyan adrenalinlöketet okozott, mint amit verekedés előtt szoktam érezni.

– Helyes, akkor jegyzetelhetsz helyettem.

Mélységes undorral nézett rám, ami még inkább a kedvemre volt. A legtöbb lány halálosan untatott, de ez a lány kíváncsivá tett. Sőt, mulattatott. Nem tudtam kibillenteni az egyensúlyából, legalábbis nem pozitív módon. A pusztja jelenlétemtől hányinger környékezte, és ezt furcsán megnyerőnek találtam.

Úgy éreztem, muszáj kiderítenem, hogy tényleg utál-e, vagy csak nehéz eset. Közelebb hajoltam hozzá. – Bocs... megbántottalak valamivel?

Ellágyult a tekintete, mielőtt megrázta a fejét. Nem utált. Csak utálni akart. Jóval előtte jártam. Ha játszani akar, gondoltam, én benne vagyok.

– Akkor mi a gond?

Láthatóan zavarba jött attól, amit mondani akart. – Nem fekszem le veled. Add fel most.

Igen, ez remek szórakozás lesz! – Nem kértelek meg rá, hogy feküdj le velem. Vagy igen? – A tekintetem a mennyezet

felé siklott, mintha nehezemre esne visszaemlékezni. – Gyere át ma este Americával, rendben?

Abby ajka felkunkorodott, mintha valami bűdös csapta volna meg az orrát.

– Esküszöm, még csak nem is flörtölök veled.

– Meggondolom.

Próbáltam nem túl szélesen vigyorogni, nehogy ezzel eláruljam magam. Nem fogja hanyatt vetni magát, mint odafent a dögkeselyűk. Hátrapillantottam, és mind gyilkos tekintettel méregették Abbyt. Éppen olyan jól tudták, mint én: Abby más volt. Ezért az egyért most meg kellett dolgoznom. Egyszer az életben.

Három lehetséges tetoválás lefirkantásával és két tucat kocka lerajzolásával később vége lett az órának. Mielőtt bárki is megállíthatott volna, végigcikáztam a folyosókon, és bár jó időt futottam, Abby valahogy mégis már kint sétált, jó húsz méterrel előttem.

A fenébe, gondoltam. Megpróbál elkerülni. Megszaporáztam a lépteimet, míg mellé nem értem. – Meggondoltad?

– Travis! – szólított meg egy lány, aki a haját csavargatta. Abby továbbment, én meg ott ragadtam, és hallgathattam a lány idegesítő lotyogását.

– Bocs... izé...

– Heather.

– Bocs, Heather, de mennem kell.

A lány átölelte a derekamat. Megpaskoltam a fenekét, kibontakoztam az öleléséből, és miközben azon tűnődtem, ki lehet, továbbindultam.

Mielőtt azonban rájöhettek volna, Abby hosszú, napbaránított lába tűnt fel előttem. A számba dugtam egy Marlborót,

és mellé kocogtam. – Hol is tartottam? Ja, persze... gondolkodtál.

– Miről beszélsz?

– Gondolkodtál azon, hogy átgyere?

– Ha igent mondok, nem követsz tovább?

Úgy tettem, mintha fontolóra venném, aztán bólintottam.

– Nem.

– Akkor átjövök.

Baromság. Nem volt ilyen könnyen kapható. – Mikor?

– Ma este. Ma este átmegek.

Megtorpantam. Sántikált valamiben. Nem számítottam rá, hogy támadásba lendül. – Remek! – lepleztem a meglepetésemet. – Akkor este találkozunk, Gal.

Úgy sétált el, hogy vissza sem nézett. Egy cseppet sem hatott rá a beszélgetésünk. Elnyelte az órára igyekvők tömege.

Shepley fehér baseballsapkája tűnt fel előttem. Nem sietett a számítógépes gyakorlatunkra. Dühösen vontam össze a szemöldökömet. Utáltam azt az órát. Manapság ki a fene nem tudja, hogy kell egy számítógéppel bánni?

Shepley és America mellé léptem, ahogy beszippantotta őket a főfolyosón áramló diákság. America csillogó szemmel kuncogott és figyelte a velem locsogó Shepley-t. America nem volt dögkeselyű. Semmi kétség, dögös volt, de beszélgetés közben nem volt minden második szava az, hogy *izé*, és néha nagyon vicces is volt. De legjobban azt szerettem benne, hogy az első randijuk után nem jött fel hetekig a lakásra, és még akkor is, amikor a lakásunkban összebújva megnézték egy filmet, utána hazament a kolezsbeli szobájába.

De azért volt egy érzésem, hogy a próbaidő nemsokára véget ér, és Shepley-nek sikerül ágyba vinnie.

– Helló, Mare – biccentettem.

– Mizújs, Trav? – kérdezte. Barátságos mosollyal fogadott, de a tekintete rögtön Shepley-t kereste.

Shepley szerencsés flótás volt. Az Americához hasonló lányok nem minden bokorban teremtek.

– Meg is érkeztem – mondta America, és a sarkon túli kollégiuma felé intett. Átfogta Shepley nyakát, és szájon csókolta. Shepley kétfelől megragadta a pólóját, és magához húzta, mielőtt elengedte volna.

America még utoljára integetett nekünk, aztán odament a barátjához, Finchhez, aki a bejáratnál állt.

– Kezdesz belepistulni, mi? – kérdeztem, és Shepley karjába öklöztem.

Taszított egyet rajtam. – Semmi közöd hozzá, faszikám.

– Van húga?

– Egyetlen gyerek. És hagyd békén a barátnőit is, Trav. Komolyan mondom.

Shepley utolsó szavaira nem volt szükség. Jobbára a szemébe ült ki minden gondolata és érzése, és szemmel láthatóan komolyan gondolta, amit mondott, sőt talán kicsit elkeseredett is volt. Nem egyszerűen belezúgott Americába. Szerelmes volt.

– Abbyre érted.

Összevonta a szemöldökét. – Bármelyik barátnőjére. Sőt még Finchre is. Tartsd tőlük távol magad.

– Unokatesóm! – karoltam át a nyakát. – Szerelmes vagy? Mindjárt elsírom magam!

– Pofa be – morogta Shepley. – Csak annyit ígérj meg, hogy
távol tartod magad a barátnőitől.

Elvigyorodtam. – Nem ígérek semmit.